

Gnr Victor Hermann Emil Brunke

12 A 04

The Royal Canadian Artillery 5th Regiment

Victor Hermann Emil Brunke
Born: August 3, 1911
Died: May 21, 1945

Victor Brunke was in '45 een jonge man van 33, geboren op 3 augustus 1911, energiek en vol levenslust. Hij was een zeer geliefd zoon van Ida (Cheslock) uit East Templeton en vader Richard Brunke en broer van Rupert, Frieda, Irene en Anita. Toen de vader van Victor omkwam bij een auto-ongeluk in 1934, werd Victor de vaderfiguur in de familie huishouding. Victor was een zeer gerespecteerd man en hij wilde voor de vrijheid van zijn land en zijn dierbaren strijden. Zijn militaire gegevens vermelden dat hij bij the Royal Canadian Artillery ging en geven aan dat hij beschikte over een zeer plezierige persoonlijkheid en in de omgang een directe manier van doen had.

Victor nam in november 1942 dienst in Ottawa in the Royal Canadian Artillery. He werd geplaatst op Lansdowne Park tot het eind van november en werd toen naar Peterborough, Ontario overgeplaatst voor zijn basis- training. Zijn eerste verlof was op nieuwjaarsdag en hij kwam thuis op 31 december, daarbij een verschrikkelijke sneeuwstorm trotserend om de belofte aan de liefde van zijn leven gestand te doen. En de avond van Nieuwjaar samen door te brengen met deze speciale vrouw in zijn leven: Mary Turner.

Zijn volgende verlof was op 15 januari hij vroeg Mary ten verlovings en gaf haar toen een diamanten ring. In februari 1943, werd Victor overgeplaatst naar het zuiden naar Eastern Passage, Nova Scotia voor een vervoltraining in antiluchtafweergeschut. Victor kwam toen pas weer thuis op zondag 12 april 1943 voorafgaand aan zijn ontschepping op 23 april en hij verbleef twee fijne weken met zijn verloofde Mary, om samen familie en vrienden te bezoeken.

Mary

Samen fietsten zij naar Buckingham om zijn zuster Frieda te bezoeken. Die gelukkige gebeurtenis vond op 23 april 1943 plaats.

Victor en Mary namen veel foto's en hadden erg veel plezier. Zij hielden speciale herinneringen daaraan, die vele jaren zouden duren voor Mary, maar jammer genoeg maar kort voor Victor.

Victor, Ida, Rupert Brunke.

Dit is het bijzondere verhaal van de laatste dag dat Victor zijn familie evenals zijn verloofde Mary zag en omhelsde. Victor werd naar de oorlog geroepen en ging weg op Goede Vrijdag 23 april 1943 met de middagtrein van 4 uur van Ottawa naar Montreal. Victor nam thuis waar hij opgegroeid was, afscheid en zijn moeder, Ida Brunke, onze grootmoeder, liep huilend naar buiten. Victor ging ook naar buiten en bracht haar weer terug en probeerde haar te kalmeren en te bedaren. Dit voorval gebeurde twee keer en Mary, zijn verloofde, ging buiten wandelen teneinde Victor en zijn moeder enige ruimte te geven. Victor die op het punt stond af te reizen was diep geraakt door de bezorgdheid van zijn moeder en voelde bij zichzelf ook de tranen opkomen. Victor had Mary van tevoren gevraagd om hem te vergezellen bij de lunch die dag, de dag van zijn ontschepping. Maar nadat zij had gezien dat Victor zo ondersteboven was, had Mary het idee opgevat om ook de trein te pakken van Ottawa naar Montreal om hem gezelschap te houden tijdens de reis. En dat is precies wat zij deden. In Montreal, namen Mary en Victor ontroerend afscheid van elkaar en dat was de laatste keer dat zij elkaar nog zouden zien.

Mary knipte een lok van Victor's haar af om te bewaren en Victor deed hetzelfde bij Mary en droeg dit met zich mee. Mary nam de trein terug naar Ottawa en Victor vervolgde zijn laatste reis naar het oosten per trein naar Halifax, Nova Scotia.

Voordat Victor Ottawa verliet, liet hij rode rozen bij Mary bezorgen voor de Pasen. Victor keerde voor een korte tijd terug naar de the Eastern Passage en werd toen overgeplaatst naar Tracadie, New Brunswick en ook nog naar Bedford, Nova Scotia. Het was de bedoeling dat Victor weer terug in Ottawa zou zijn in augustus 1943 en dat Victor en Mary dan zouden gaan trouwen.

Echter zijn verlof werd ingetrokken omdat Victor nodig was om de Canadese troepen te vervangen, die betrokken waren bij de invasie van Italië.

Victor ging overzee en kwam op of rond 28 juli 1943 in Engeland aan en werd op verschillende plaatsen gestationeerd in Engeland en Wales. Hij zond geld naar Mary om voor zichzelf een horloge te kopen voor haar 21e verjaardag en hij stuurde haar witte moederbloemen voor Kerstmis.

Victors eerste verlof in Engeland was in de vroege herfst van 1943 en Victor bracht dit door bij "Littles" in Carlisle. Zijn volgende verlof was in april 1944 en hij bracht dat door in Londen met zijn jongere broer Rupert, die diende bij the Royal Canadian Air Force.

D-day was op 6 juni 1944 en Victor ging naar Frankrijk in de eerste week van juli 1944 en na zijn aankomst daar werd hij overgeplaatst naar de zwaardere artillerie en werd gedetacheerd bij the 5th Field Regiment. Hij vocht in de veldslagen langs de kust van Frankrijk en nam deel aan de grote parade in Dieppe. Daarna vocht Victor vervolgens in België, Holland en tenslotte in Duitsland. Vanwege zijn talenkennis, hij sprak vloeiend Duits, Frans en Engels, werd Victor vaak gevraagd als vertaler en werd hij ook ingezet bij ondervragingen van krijgsgevangenen. Daarom was hij vaak in de frontlinie bij de verovering van dorpen en steden.

Op de 21 mei 1945 ongeveer om 15:30 uur was gunner Victor Brunke met een jeep vergezeld door gunner Buchanan en kapitein Steeves, op de weg tussen Aurich en Wittmund. Tijdens een hevige regenbui slipte de jeep en schoot in een sloot. Victor, op weg naar een ondervraging van enkele hoge Duitse officieren, werd uit de jeep geslingerd. Zowel gunner Buchanan als kapitein Steeves waren niet ernstig gewond en improviseerden een draagbaar en droegen Victor omdat het erg hard regende, naar een huis aan de overkant van de weg. Naar schatting 30 minuten later kwam er een ambulance en deze nam Victor mee naar het ziekenhuis. Het telegram aan zijn moeder vermeldt dat zijn ruggengraat was versplinterd en dat hij onmiddellijk dood was. Victors dood vond plaats twee weken na het officiële einde van de oorlog. Victor werd eerst tijdelijk begraven op het kerkhof van Aurich, Duitsland. Later werd hij overgebracht naar het ereveld in Holten waar op zijn grafsteen staat:

"He is not dead but rests in God and softly sleeps beneath the sod"

Vele liefdesbrieven waren er geschreven tussen Mary en Victor, tot het droevige moment dat Victor is omgekomen in actieve dienst op 21 mei 1945. Mary nummerde al haar brieven en brief nr. 247 werd geschreven op 24 mei 1945, een liefdesbrief, die Victor nooit zou bereiken.....!!!!.

Wij, Oom Victors nichten en neven zijn erg trots en vereerd door het ultieme offer dat onze geliefde oom Victor heeft gebracht voor de vrijheid en democratie. Wij zijn ook zeer dankbaar en waarderen het zeer dat nog steeds door de Nederlandse bevolking eer wordt bewezen en waarderen de special zorg, liefde en het onderhoud van het graf van onze oom Victor.

Er is geen groter offer dan je leven te geven en wij, jouw familie en geliefden, zullen je altijd liefhebben en eren Victor Brunke.

James Brunke and Family

They shall grow not old as we who are left grow old

Age shall not weary them nor the years condemn

At the going down of the sun and in the morning

We Will Remember Them

